

Arrest

nr. 278 736 van 14 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE CLERCQ
Grotesteenweg 417
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE CLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot, de heer G.V.A.

1.2. Op 5 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid / 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 08.11.2021 werd ingediend door (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde G.V.A. (...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actiefwerk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- invaliditeitsuitkering De Voorzorg voor de maand januari 2022

Welnu, op basis van enkel dit overlegde document kan het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen niet worden aangetoond, er werd geen informatie verstrekt over de aard en duur van de invaliditeit en het betreft slechts de uitkering voor één enkele maand. Bijgevolg bieden betrokkenen geen zicht op de actuele netto bestaansmiddelen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in overweging kunnen worden genomen omdat bijkomende informatie over aard en duur van de invaliditeit niet werd aangeleverd

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesesmemorie stelt de verzoekende partij in wat zij benoemt als een "middel in hooforde" dat de beoordeling door de verwerende partij kennelijk onredelijk is. Zij lijkt aldus een schending van het redelijkheidsbeginsel aan te voeren. Uit de uiteenzetting van haar argumenten blijkt tevens dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

3.1.1. De verzoekende partij licht het “*middel in hoofddorde*” toe als volgt:

“Doordat verweerder in de beslissing tot weigering van 5 mei 2022 stelt dat:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- *Invaliditeitsuitkering De Voorzorg voor de maand januari 2022.*

Welnu, op basis van enkel dit overlegde document kan het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen niet worden aangetoond, er werd geen informatie verstrekt over de aard en duur van de invaliditeit en het betreft slechts de uitkering voor één enkele maand. Bijgevolg bieden betrokkenen geen zicht op de actuele netto bestaansmiddelen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in overweging kunnen worden genomen omdat bijkomende informatie over aard en duur van de invaliditeit niet werd aangeleverd.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”
(stuk 2)

Terwijl verzoekster op geen enkel ogenblik in kennis werd gesteld dat de bijgebrachte stukken niet zouden volstaan om het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen te kunnen beoordelen.

Dat verweerder verzoekster minstens hiervan op de hoogte had moeten brengen en verzoekster de kans had moeten geven om haar bewijsvoering naar behoren te voeren.

Dat verweerder bijgevolg geenszins haar beslissing op zorgvuldige wijze heeft genomen.

Dat de beslissing van verweerder kennelijk onredelijk is.”

3.1.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift één middel heeft uiteengezet, en dit herneemt als een “*middel in ondergeschikte orde*” in haar syntheseseminarie. Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij nieuwe argumenten ontwikkelt in het “*middel in hoofddorde*” in haar syntheseseminarie.

De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een syntheseseminarie in te dienen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de syntheseseminarie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de syntheseseminarie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesemorie wenst neer te leggen. De meerwaarde van een synthesesemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesemorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesesemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesesemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij in wat zij benoemd als een *“middel in hoofdorde”* voor het eerst uiteenzet dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk is en de verwerende partij haar beslissing op onzorgvuldige wijze heeft genomen en aldus een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt aan te voeren en hierover een betoog uitwerkt, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij in haar synthesesemorie een nieuw rechtsmiddel uiteenzet en voor het eerst toelicht en dat geenszins blijkt dat de eigenlijke grondslag van dit middel nog niet bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend.

Hierop gewezen ter zitting, beperkt de verzoekende partij zich tot een verwijzing naar het verzoekschrift.

Het *“middel in hoofdorde”* is dan ook laattijdig en onontvankelijk.

Vermits artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, dient geen uitspraak te worden gedaan over het laattijdig aangevoerde *“middel”*.

3.1.3. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad erop wijst dat het de aanvrager van verblijfsrecht toekomt alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. In dit verband wijst de Raad erop dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is de verzoekende partij in kennis te stellen als de *“de bijgebrachte stukken niet zouden volstaan”* en

bijkomende stukken te vragen. De verzoekende partij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij haar op de hoogte had moeten brengen van de vaststelling dat de bijgebrachte stukken niet zouden volstaan en haar de kans had moeten geven om haar bewijsvoering naar behoren te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat zij niet wist of moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij *“geenszins haar beslissing op zorgvuldige wijze heeft genomen”*. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar synthesesemorie evenmin aan dat de beslissing van de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de verzoekende partij niet verhindert om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van de nodige stavingstukken indien zij meent dat de referentiepersoon in het bezit is van toereikende bestaansmiddelen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2. In de synthesesemorie voert de verzoekende partij in wat zij benoemd als een *“middel in ondergeschikte orde”* aan dat de voorwaarden tot erkenning van het verblijfsrecht zijn voldaan.

3.2.1. Zij zet haar betoog in de synthesesemorie uiteen als volgt:

“Terwijl de Belgische echtgenoot van verzoekster, de heer G.V.A. (...), over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen blijken uit stuk 3, waarin de arbeidsongeschiktheid van de heer G.V.A. (...) erkend blijft tot 28 februari 2034, en stuk 4, waarin een overzicht wordt gegeven van de invaliditeitsuitkeringen van de heer G.V.A. (...) over een periode van 12 maanden.

Dat het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen van verzoekster verder blijkt uit de maandelijkse kosten en uitgaven van verzoekster en de heer G.V.A. (...) samen (stuk 5).

Dat het inkomen van de heer G.V.A. (...) ruimschoots volstaat om in de maandelijkse behoeften van verzoekster en hemzelf te voorzien.

Dat verzoekster volledigheidshalve haar paspoort en de huwelijksakte bijbrengt, beiden reeds meegedeeld aan verweerder in het kader van de oorspronkelijke aanvraag (stuk 6).”

3.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° en 3° juncto artikel 40ter, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, met name in de hoedanigheid van echtgenote, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

3.2.4. *In casu* wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen niet wordt aangetoond zodat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.2.5. Uit de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de verzoekende partij bij de aanvraag vermeld in punt 1.1. uitsluitend het document *“invaliditeitsuitkering De voorzorg voor de maand januari 2022”* heeft voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Dit wordt door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar syntheseseminarie niet betwist. De verwerende partij heeft dit stuk in ogenschouw genomen doch heeft geoordeeld dat op basis van enkel dit overgelegde document het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen niet wordt aangetoond, dat er geen informatie werd verstrekt over de aard en de duur van de invaliditeit, dat het slechts de uitkering voor één enkele maand betreft, dat de betrokkenen bijgevolg geen zicht bieden op de actuele netto bestaansmiddelen. De verzoekende partij betwist geenszins dat met het voorgelegde document niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over actuele, stabiele en regelmatige inkomsten.

3.2.6. De verzoekende partij stelt ter gelegenheid van haar syntheseseminarie dat haar Belgische echtgenoot over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij voegt stukken bij haar verzoekschrift en stelt dat de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen blijken uit stuk 3, waarin de arbeidsongeschiktheid van de heer G.V.A. erkend blijft tot 28 februari 2034, en stuk 4, waarin een overzicht wordt gegeven van de invaliditeitsuitkeringen van de heer G.V.A. over een periode van 12 maanden en dat het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen verder blijkt uit de maandelijkse kosten en uitgaven van haar en de heer G.V.A. samen, zoals wordt gestaafd met stuk 5. Zij meent dat het inkomen van de heer G.V.A. ruimschoots volstaat om in de maandelijkse behoeften van haar en de referentiepersoon te voorzien.

De Raad kan slechts vaststellen dat voornoemde stukken 3 en 4 dateren van 16 mei 2022 en 2 juni 2022 zodat zij niet konden voorliggen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 5 mei 2022. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat stuk 5 betreffende haar maandelijks kosten en uitgaven voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat dit stuk door de verzoekende partij werd voorgelegd bij haar aanvraag. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid met deze stukken geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Zelfs indien zou kunnen blijken dat het door haar gevoegde stuk 5 betreffende haar maandelijks kosten en uitgaven voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat foutief of kennelijk onredelijk werd vastgesteld dat *“(a)ls bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon (...) volgende documenten (werden) voorgelegd: - invaliditeitsuitkering De Voorzorg voor de maand januari 2022”* en dat zij *“geen zicht op de actuele netto bestaansmiddelen”* biedt zodat de behoefteanalyse overbodig is.

Door louter te stellen dat haar Belgische echtgenoot over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat het inkomen van de heer G.V.A. ruimschoots volstaat om in de maandelijkse behoeften van haar en de referentiepersoon te voorzien, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing doch slaagt zij met voorgaand betoog – of met het opnieuw bijbrengen van haar paspoort en de huwelijksakte - er geenszins in om de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon het document *invaliditeitsuitkering De Voorzorg voor de maand januari 2022* werd voorgelegd, dat op basis van enkel dit overgelegde document het stabiele, toereikende en regelmatige

karakter van de bestaansmiddelen niet wordt aangetoond, dat er geen informatie werd verstrekt over de aard en de duur van de invaliditeit, dat het slechts de uitkering voor één enkele maand betreft, dat de betrokkenen bijgevolg geen zicht bieden op de actuele netto bestaansmiddelen, dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in dit geval overbodig is, dat er immers niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in overweging kunnen worden genomen omdat bijkomende informatie over aard en duur van de invaliditeit niet werd aangeleverd, te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. Het “*middel in ondergeschikte orde*” is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER